

не можалъ да ги нахрани повече. Единъ день ги за-
велъ на върха на близката планина. Тамъ той имъ
казалъ:

— Мили мои дѣца, — скъпи сте ми вие, и азъ
съмъ готовъ да работя съ всички сили, само да бж-
дете сити; готовъ съмъ даже да умра за васъ. Знае-
те ли това?

— Знаемъ, татко.

— Обичате ли ме тѣй, както и азъ васъ?

— Обичаме те, татко.

— Ако ме обичате, ще изпълните ли моята
молба и желание?

— Добрѣ, татко, заповѣдай, всичко ще изпъл-
нимъ.

Тогава той имъ заповѣдалъ да изкопаятъ яма,
да го заровятъ правъ въ нея, а на сутринята да дой-
датъ да го нагледатъ.

Мжчно било на дѣцата да изпълнятъ това, но
нѣмало що, тѣ съ голѣма мжка и съ съзи на очи
били принудени да изпълнятъ волята на обичния
си баща.

На сутринята, дошли да нагледатъ гроба на
баща си . . . и какво да видятъ? Тѣлото на тѣхния
милъ татко се обърнало на голѣмо дърво: краката
на корени, рѣцѣтъ — на клоне, прѣститѣ — на
листе, а главата се обърнала на соченъ и храните-
ленъ плодъ. — Бащата се обърналъ на хлѣбно дър-
во. Отъ тогава вече не стана гладъ въ тази страна.

